

Nekünk Mohács kell?

A kettős állampolgárságról szóló 2004. december 5-i magyarországi népszavazás eredményét (vagy inkább eredménytelenségét) a határon túli magyarság katasztrófaként, mint egy második Mohácsot érte meg. Nem is egészen alaptalanul, bárha a nemzeti öntudatot nem igazán fokozó végeredmény eléggé elcsüggesztően is hatott, legalább százazrekre menő emberveszteséggel nem kellett számolnunk. Ám ki tudja? Mert ha a népszavazásnak a nemzet összességét tekintve kedvezőtlen végeredménye ugyan nem idézett elő közvetlen emberhalált, de mindenképpen növelte a kilátástalanság érzetét s ezzel a készséget a lakóhely, a szülőföld elhagyására, a beolvadásra.

Egyébként egyetlen délvidéki magyar napilapunk is fokozta a pánikhangulatot arról tudósítva, hogy a magyar választópolgárok többsége a kettős állampolgárságnak minden magyar embernek alanyi jogon történő megadása ellen foglalt állást, holott az történt, hogy a szavazáson részt vevők többsége igen is a kettős állampolgárság megadására szavazott, viszont a szavazás iránt érdektelenek, a „közönyösek” száma meghaladta mind az „igen”-nel, mind a „nem”-mel szavazók együttes létszámát is. S bár ugyanez volt az eredmény az uniós csatlakozásról szóló, néhány évvel korábbi népszavazás esetében is, az eredményt akkor a parlament figyelembe vette, és elfogadta, mert valamennyi parlamenti párt úgy találta jónak, hogy Magyarország EU-tag legyen.

Nos, ahogyan a mohácsi csatavesztésnek egyenes következménye volt az ország három részre való szakadása, az első világháborús vereségnek meg a trianoni békediktátum, úgy elmondhatjuk, hogy a „nemzeti oldal” december 5-i kudarcának egyenes folyománya a jelenlegi választási sikertelenség, azaz a liberál-szociális koalíció fölényesnek ugyan nem mondható, de azért eléggé meggyőző felülkerekedése. Hasonló körülmények ugyanis rendszerint hasonló következményekkel járnak, s bizony, a XVI. század eleji magyarországi viszonyok és a jelenlegiek között elég sok a hasonlóság. Nem kell ahhoz törté-

nelemtudósnak lenni, hogy a látszólag annyira különböző két történelmi kor közös sajátosságát felismerjük, ez pedig az erkölcsi süllyedés, amely nagy nemzeti katasztrófáinkat mindig megelőzte. Berzsenyi – és rajta kívül még hány más nagy nemzeti költőnk! – tudta, miről van szó, amikor így dalolt:

*„Nyolc századoknak vérvívarja közt rongált Budának tornyai állanak...
Elrontja, hidd el, mostani veszni tért erkölcsöd, undok vipera fajzatok
Dúlják fel e várt, mely sok ádáz ostromokat mosolyogva nézett...
Mert minden állam támasza, talpköve a tiszta erkölcs,
mely ha megvész, Róma ledől, s rabigába görbed...”*

S ha valaki nem látná az összefüggést a nagy sorsfordulóinkat (Mohácsot, Trianont) megelőző idők, a hazával, nemzettel való mit sem törődés, a kapzsi harácsolás, a holnappal nem gondoló dözsölés és a jelenlegi önző, hedonisztikus gondolkodásmód („Tanuljunk meg kicsik lenni!”) között, az vagy nem ismeri a történelmet, vagy strucc módjára homokba dugja a fejét „utánunk az özönvíz” felkiáltással. Az egyetlen különbség: öseinknek még volt mit elveszíteniük, nekik még – Ady szavaival élve – „úgy felülről nézvést” megvolt még az ország, a mai magyarság egyharmadának ebből már semmije sincs, a maradékot pedig most készülnek kirántani a még a saját hazájában élő 10 milliónyi magyar állampolgár talpa alól, mire az ország többsége még a füle botját sem mozdítja meg. Vagy úgy, hogy el sem megy szavazni, vagy úgy, hogy a könnyű meggazdagodást, a kevés munka ellenében megszerezhető anyagi javakat, élvezethajszoló, heneve életmódot propagáló szélhámosokra adja le voksát. Bárkire, csak azokra nem, akik szembesítik a keserű valósággal: hogy még az Európai Unió földi paradicsomában is a tisztességes jólét ára a kemény munka, a szorgalom, a tudás, amiért bizony, ugyancsak meg kell küzdeni!

Nem áll szándékomban statisztikai adatokkal, számokkal előhozakodni annak bizonyítására, hogy az állítólag

„lendületben levő” anyaország „dübörgő” gazdasága inkább a lejtőn lefelé rohanó szekérhez hasonlít, amely az EU-hoz újonnan csatlakozottak élvonalából máris a se-reghajtók közé csúszott. Persze, erre azt lehetne felelni, hogy hát hiszen a rendszerváltás óta eltelt 16 év alatt a jobb- és baloldali kormányok váltogatták egymást, hogyan állíthatnánk tehát, hogy a hanyatlásnak csupán a szocialista utódpárt vagy a balliberális kormány volt az oka? Erre viszont azt mondhatnánk, hogy a ballada szerint Déva vára azért nem épült fel, mert „amit délig raktak, leomlott estére, amit estig raktak, leomlott reggelre”. Fé-lő, hogy az építés helyett most az omlás időszaka folyta-tódik, mert hiszen nyilvánvaló, hogy a legutóbbi választás során a vezető pozícióját megőrzött pártkoalíciónak még csak koncepciója sincs a gazdaság fejlesztését és az or-szág felvirágoztatását illetően. Nem azért, mert magát baloldalinak nevezi, hanem azért, mert éppen hogy nem az. A baloldaliság és a párt nevében szereplő „szocialis-ta” jelző csupán a választók megtévesztésére szolgál (akárcsak minálunk mind a mai napig), akik még némi nosztalgiát táplálnak a kádári „aranyidők”, a „legvidámabb barakk” és a „gulyáskommunizmus” iránt. A valódi baloldali értékek, a munkavállalók jogainak védelme legfeljebb az ígérek szintjén kerül szóba. Ehelyett azt hirdetik, hogy az ország lakosságának nem növekednie, hanem csökkennie kellene úgy két-három millióval, s akkor majd mindenkinek jutna munka és kenyér. Úgy látszik azon-ban, hogy egyetlen kormányzati ciklus nem elegendő ar-ra, hogy a minden irányból sugárzott médiamaszlaggal el-bődített szavazók rádöbbenjenek József Attila szavainak igazára: „Fázol? Hát mondd, hihetsz-e annak, ki fűtve la-kik hat szobát?” Pedig hát ez a következetes liberalista-szocialista összefonódás is leleplezhetné az egykori kommunista káderek dúsgazdag gyermekeiből lett álszo-cialistákat, s hogy ez a két párt a saját egzisztenciális ér-

dekei mellett elsősorban a nyugati nagytőke (újabban már a keleti is), a multimilliomos nagyvállalkozók érdekeit képviseli.

Ezzel szemben áll a kissé megtépázott, összezavaro-dott nemzeti-konzervatív oldal, amely az előbbinél sokkal visszafogottabb kampánya során kénytelen volt beváltha-tó ígéretre szorítkozni (ha nem is a churchilli „vér, köny-nyek és verejték”-re), amelyek a választótörestületnek a fe-lére már eleve nem gyakorolhattak különösebb hatást. A nemzeti oldal ugyanis becsületes, kemény munka árán ígért felemelkedést az országnak, gyarapodást a csalá-doknak, előrehaladást az egyéneknek, integrálódást a teljes magyar nemzetnek. A globalista oldal (szándéko-san nem használom a baloldali jelzőt, mert nem érthető rajta a fából vaskarika szociálliberalista koalíció) viszont – főleg a választási kampányba teljes mellszélességben be-álló elektronikus média útján – a szerencse(játékok) álta-li gyors meggazdagodás, az élvezetekkel kecsegtető, he-donista életmód lehetőségét tárta a műveletlen s ezáltal a humán értékek iránt kevésbé fogékony tömegek elé. Csak természetes, hogy a Győzike-shaw, a Való Világ, a Megasztár-vetélkedők, az Áll az alku-típusú szerencsejá-tékok résztvevői, valamint a bárgyú amerikai vígjátékok, akciófilmek és bűnügyi sorozatok nézői nem a nemzeti ol-dalra adták le voksukat.

A legrosszabb esetben hát újabb négyéves megpró-báltatás vár anyaországunkra és magyar nemzetünkre. Az ország kifosztása, a dolgozó nép csigázása forradalom megkockáztatása nélkül tovább már nem vihető. De ha már kibirtuk a 150 éves török hódoltságot, a 300 éves osztrák elnyomást és a 45 évig tartó ideiglenes szovjet itt-tartózkodást, majdcsak kibírjuk még ezt a kis időt. Annál is inkább, mert hogy Gyurcsány elvtársék ezúttal a legke-veésbé sem győztek, és nem is diadalmaskodtak. Ezúttal csupán elvitték a balhét.

